

AVUI PER TU, DEMÀ PER MI

SUSANA GINESTA

anem

Avui per tu, demà per mi

anem

**AVUI
PER TU,
DEMÀ
PER MI**

SUSANA GINESTA

anem
EDITORS

anem EDITORS

Avui per tu, demà per mi

© Susana Ginesta

© D'aquesta edició:

Anem Editors, Encamp-Montellà, setembre del 2026

Edició: Josep Enric Dallerès

Disseny i maquetació: Oliver Vergés Pons

Correcció i revisió: CM

www.anemeditors.com

DL AND.506-2026

ISBN 978-84-18865-67-1 (Anem Editors, SL)

ISBN 978-99920-84-07-6 (Anem Editors, SL)

Imprès a GoPrinters (la Seu d'Urgell)

Tots els drets reservats. Sense l'autorització escrita dels titulars del *copyright*, queden prohibides les reproduccions totals o parcials d'aquesta obra a través de qualsevol procediment. Dirigiu-vos al CEDRO <www.cedro.org> si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals d'algun fragment d'aquesta obra o per a qualsevol ús similar.

«De vegades, l'acte d'amor més gran
no és quedar-se. És saber marxar
perquè l'altre pugui continuar el camí.»

I

Barcelona

(41°22'57"N 2°10'37"E)

El mòbil de la Gina vibrava dins aquella bossa de mà, més plena que de costum, mentre pujava les escales de casa.

No volia despenjar. Ja estava arribant al primer pis. Un parell més i ja seria al seu replà. Per fer-ho, hauria de deixar a terra el que portava a les mans.

Va maleir la musiqueta, que no deixava de sonar.

—Digui? —va respondre, subjectant el telèfon entre coll i orella, al mateix temps que remenava dins la bossa buscant el clauer.

—Doctora Soler? —Era la veu d'una dona.

—Sí, jo mateixa. Qui és?

—Hola, perdoni que la molesti fora de la feina. Soc la mare del Roger. He trucat a l'hospital i m'han dit que ja havia marxat i que estaria fora tres setmanes.

—Sí, l'hi han dit bé. De fet, ara mateix estic entrant a casa i amb la maleta encara per fer —va dir la doctora Soler.

—Em sap greu, de debò. He insistit molt perquè em donessin el seu telèfon particular. Sé que això no és l'habitual i que el meu fill no és pacient seu, però...

—Fem una cosa, doni'm el temps de deixar les coses i li truco. El seu nom és?

—Jana, Jana Dalmau.

Era una norma molt estricta de l'hospital, no donar els telèfons particulars dels metges a pacients o familiars, sense el consentiment de l'interessat. Què els hauria explicat aquella dona per haver-los convençut? No sabia res del Roger. Així doncs, abans de tornar la trucada a la mare havia d'accedir a l'historial del nen.

Feia uns mesos, als metges que ho havien sol·licitat, l'hospital els havia habilitat l'opció de poder connectar-se en línia i accedir a la base de dades i a l'historial dels pacients.

Atabalada com anava, la Gina no va entrar a la cuina i no va poder veure el paquet que hi havia deixat la Carmen, amb una nota en lletres ben grosses. Aquella dona era molt més que una dona de fer feines. Feia anys que mantenia en ordre la casa i sovint li cuinava uns plats per llepar-se'n els dits, amb el que trobava per la nevera i alguna cosa més que portava ella.

El piset de la Gina no era gaire gran. Hi tenia el just. No per aquella tendència minimalista que s'havia posat de moda feia uns anys, sinó perquè havia après a envoltar-se només del que necessitava. Gairebé ho havia aconseguit, si no fos per les prestatgeries plenes de llibres, llibretes de notes i dossiers de feina que, amb el temps, havia anat acumulant.

Va accedir a l'expedient del nen. El Roger tenia onze anys. Havia ingressat feia dos setmanes, derivat d'un altre hospital, amb una leucèmia limfocítica

aguda (ALL) diagnosticada. Era pacient del Dr. Llorach, un dels millors oncòlegs pediàtrics de l'hospital. A l'historial del Roger no hi havia res que pogués donar una pista a la Gina de per què la Sra. Dalmau volia parlar amb ella. El millor seria trucar a l'hospital i mirar d'esbrinar-ho. La Marina feia torn de tarda, de ben segur que hauria estat ella qui li hauria facilitat el número de telèfon. Es coneixien de feia anys i entre elles hi havia prou complicitat per dir que eren més que companyes de feina, però no amigues íntimes. D'un temps ençà, la Gina era molt gelosa de la seva privadesa.

La trucada amb la Sra. Dalmau es va allargar. No va fer cap objecció sobre el diagnòstic ni el tractament. Tot seguia el seu curs. La mare del Roger havia sentit a parlar de la Dra. Gina Soler i de com les seves converses i el seu mètode influïen de manera positiva en els pacients, i volia que conegués el seu fill.

El programa «Avui per tu, demà per mi» formava part de les teràpies alternatives, si se'n podia dir així, que oferia l'hospital. Allò anava més enllà de la medicina. La Gina era capaç d'establir una connexió especial amb els pacients.

Es va comprometre a tornar a trucar a la Sra. Dalmau quan tornés. Alguns dels seus pacients estaven reaccionant molt bé al tractament oncològic i aviat rebrien l'alta, això li permetria tenir més temps. No sabia o no podia dir un «no» com a resposta a cap d'aquells nens.

Era un dia del mes de setembre en què encara feia calor, però el sol de la tarda era suportable. Va baixar al Cadaqués i, asseguda a la terrassa, mentre assabo-

ria la ració de truita de patates i pa amb tomàquet, mirava com anava i venia la gent. Sis carrers confluien a la plaça de la Vila de Gràcia. Als turistes o als nouvinguts els podia semblar que tots eren iguals, però només calia parar una mica d'atenció per apreciar-ne la diferència.

Li agradava, el barri. Li recordava la infància. De fet, mai no va pensar que acabaria heretant aquell àtic del número onze. Quan l'àvia es va morir, la Gina i el seu pare ja no es parlaven i amb la seva mare tenia poca relació. Per converses que havia sentit de petita, estava convençuda que tot el que fos de la Núria passaria al seu pare i després a ella. Però les coses havien canviat.

El dia del funeral ell va fer un intent, qui sap si per suavitzar la tibantor que hi havia entre tots dos, i que la major part dels presents coneixien, o potser per afegir més llenya al foc. Ella no li va donar l'oportunitat. A l'església no va seure al costat dels seus pares, es va quedar uns quants bancs al darrere per tal de passar desapercebuda. L'àvia no s'hauria enfadat; al contrari, era rebel, com ella, o qui sap si més. Coherent amb les decisions que prenia i amb les conseqüències que en resultaven.

Abans no comencés la missa, va aprofitar el moment que la seva mare saludava uns coneguts per acostar-s'hi. Van intercanviar algunes paraules. Poques. Li va fer una abraçada més forta que de costum i quan va veure que els ulls començaven a posar-se-li vidriosos, li va demanar que no plorés.

—Si ho has de fer per algú, que sigui per l'àvia —li va dir—. No per nosaltres. Avui no, mare.

—Gina, truça'm un dia, si us plau! Hi ha tantes coses que no t'he dit i has de saber. El pare...

—Ara no —la va interrompre.

—Està bé, però pensa-hi.

Unes setmanes després es va posar en contacte amb ella la secretària d'un notari de Barcelona. La citaven perquè assistís a la lectura del testament de l'àvia. No tenia ni idea de qui més hi estaria convocat, però el pare i la mare de ben segur. Ni estava preparada per a aquella trobada ni en tenia cap ganes.

—Els meus pares ho saben, això? —Va ser el primer que va demanar al notari després que en fes lectura.

—Sí, estan al corrent del contingut exacte del testament. Potser no t'interessa saber-ho, però després de llegir el punt que feia referència al que et deixava l'àvia no van fer cap comentari. Ni tan sols la intenció d'oposar-s'hi. Més aviat diria que allò els va tranquil·litzar.

—Gràcies! —va respondre en un to sec.

Aquella parella era encantadora, però estava desitjant sortir del seu despatx i respirar aire fresc. Necessitava plorar, però no ho faria. Una vegada més, s'ho empassaria tot. Respiraria profundament, visualitzaria un record agradable, donaria les gràcies per haver estat capaç de refer la seva vida i intentaria seguir com si res.

Uns dies després, la Gina va passar a ser la nova propietària del pis de Gràcia i també d'una quantitat considerable de diners que l'àvia tenia estalviats.

Anava sent hora de pujar cap a casa. S'hi resistia perquè li feia una mandra terrible haver de fer la

maleta i perquè es trobava molt a gust amb aquell *dolce far niente*.

—Manel, em pots cobrar, si us plau? —li va dir al cambrer quan tornava de deixar les begudes a una parella que hi havia tres taules més enllà.

—Ara mateix, Gina! Amb targeta? Com sempre?

—Sí, sí. Amb targeta.

Mentre el Manel teclejava l'import del tiquet al datàfon, ella va aprofitar per dir-li que estaria tres setmanes fora.

—Marxo de viatge amb la Nora. Ja t'ho explicaré quan tornem.

—Tu i la Nora? Aquesta sí que és bona. I tant que m'ho hauràs d'explicar. Ja m'agradaria veure-us per un foradet.

—Ei, que no en farem cap de grossa.

—Vols dir? No hi posaria pas la mà al foc —va dir, picant-li l'ullet, i van riure plegats.

Ella li va fer una abraçada. El Manel podria haver estat el tiet que mai no havia tingut. S'estimava aquell home com s'estima un bon amic.

—Ai, aquesta dona! Au, va, ves a fer la maleta i no et deixis res. I pensa d'enviar-me una postal.

Quan la Gina va arribar al barri ell ja treballava al Cadaqués. L'havia vist passar per moments difícils, molt difícils. Refer-se i tornar a recaure. Ara per fi estava estupenda. Seguia sent discreta i distant, però generosa en abraçades amb els que coneixia. Es feia estimar, i tenia aquella mitja rialla que t'ho deia tot.

Va pujar les escales de casa decidida a enllestir-ho tot en el mínim de temps possible. Era de fer llistes mentals i ja tenia clar què s'enduria. Roba per

a una setmana. Per experiència sabia que no en necessitaria més. Tenia el costum de rentar quan viatjava i d'un dia a l'altre gairebé tot s'eixugava. Calçat còmode i les espadenyes d'estar per l'hotel. No suportava anar amb les sabates del carrer. El paravent, la jaqueta d'entretemps de plomes, uns guants i una cinta per a les orelles per si feia fred, i el necesser. Ja faria un repàs a l'armari per si calia afegir-hi alguna cosa més.

Aquest cop facturaria l'equipatge. La Nora l'havia avisat que la seva maleta era d'una mida mitjana tirant a grossa. «Per si compro alguna cosa», li havia dit. El motiu no era aquest. La Nora era la dona dels «per si de cas». De vegades, tenia avantatges viatjar amb algú així, però al cap i a la fi la decisió era de la seva amiga.

El que ficaria a la motxilla petita que duia sempre quan viatjava encara no estava del tot decidit: l'iPad, el llibre que estava llegint, l'estoig, la llibreta de notes, els carregadors, el paraigua, les ulleres de lupa i de sol, la documentació, la cartera amb les targetes, el moneder petit, la bossa de tela que sempre portava per si anava a comprar no haver de demanar-ne cap als comerços i el mininecesser amb un raspall de dents petit, la pasta, una crema per als llavis, unes quantes tiretes i un paquet de mocadors de paper.

En un tres i no res va enllestir. Estava a punt per posar el cademat a la Delsey de cabina quan es va recordar de l'estoig, amb els coberts de plàstic, que sempre agafava quan marxava de viatge.

Va obrir el llum de la cuina i va veure el paquet que havia deixat la Carmen. De la mida d'una capsa

de sabates, embolicat amb paper marró d'embalar i amb una nota enganxada: «El noi que l'ha portat aquest matí ha dit que era molt important que el tinguessis abans del vespre.»

Al paquet hi havia escrit el seu nom i l'adreça de casa, amb lletra de pal. De ningú que pogués identificar. Començava a estar intrigada. El va agafar i se'n va anar a seure al sofà. Ho va tornar a llegir mentre escoltava un solo de saxo, una melodia que recordaria per sempre més.

La capsa era una d'aquestes que pots comprar en papereries on estaries hores i hores, encara que no fossis fan dels articles d'escriptori. Dintre hi havia un sobre de color groc amb el seu nom. Només el nom. Aquesta vegada sí que va reconèixer la lletra. Era de la Nora.

El va agafar i li va donar la volta per veure si hi havia escrit el nom de la seva amiga.

Hi era, i a sota hi deia «Primer llegeix la carta i després mira la resta».

La va treure del sobre. Era una carta llarga.

Hola, Gina,

Em puc imaginar que no és pas això el que t'esperaves. Sé que no t'agraden les sorpreses tret que siguin agradables. A més, ja havíem quedat de trobar-nos demà al matí directament a l'aeroport. No hi podré ser.

Espera! No agafis el telèfon. Més ben dit, no em truquis, ningú no et respondrà. Em deus estar maleint els ossos. Me'n faig el càrrec. Per on començo? Tu em respondries que pel principi. Sí, això seria el més lògic, però no sé ben bé quin és el principi.

Fa un parell de mesos em van diagnosticar una malaltia. No entraré en detalls perquè ara necessito que et centris en el que et diré i que segueixis llegint com ho faria la Gina, i no la Dra. Soler.

No és una malaltia corrent. Necessita una intervenció urgent i complicada, i en cas que tot surti bé, i dic «en cas» perquè la possibilitat que les coses es torcin també l'he hagut de tenir en compte, el tractament posterior serà llarg i dur. Els metges han estat sincers, però a la vegada optimistes. A la nostra edat és el millor. No hauria suportat que m'haguessin amagat la veritat. S'han esplaïat en detalls i m'han parlat tant dels riscos de la intervenció com de totes les conseqüències previsibles. Sí, previsibles. Tu ja saps, millor que ningú, què vol dir això.

De fet, a hores d'ara, és molt probable que estigui a l'UCI passant el període postoperatori, que espero que sigui breu. Si no hi ha hagut canvis, i crec que no serà el cas, la intervenció estava programada per a abans-d'ahir.

No t'esperis trobar cap altra informació sobre la malaltia ni el nom de l'hospital on soc. Aquesta vegada t'hauràs de conformar amb això. Recorda les ocasions en què hem parlat de tenir-ho tot sota control. Ens toca acceptar-ho. Sé que et costarà, però és el moment de posar en pràctica totes aquelles teories.

No truquis als meus pares, si us plau. No en saben res i una notícia així els traspalsaria. Els he dit que al lloc on anàvem no era evident que tinguéssim sempre cobertura. A més, les males notícies arriben abans que les bones, i també volíem que aquest viatge

fos per desconnectar de tot i de tots i connectar amb nosaltres mateixes.

De les moltes coses que et demanaré, m'has de prometre que a una no t'hi negaràs: no anul·lis el viatge! No cancel·lis res, si us plau! Ho hauria pogut fer jo i demanar-te que ara estiguessis a l'hospital, al meu costat. Però no és això el que vull. Necessito que vagis a Noruega, que ho vegis tot per mi, que facis les coses que hauríem fet juntes i que m'ho expliquis.

No cal dir que ja hi anirem quan jo estigui recuperada. Si és el cas, ja hi tornarem, però ara hi has d'anar per mi, i també per tu.

Ni t'imagines la quantitat d'articles que he llegit sobre el país, tant a webs de viatges com a blogs de gent que hi ha estat. Per no parlar de la mateixa pàgina de turisme que tenen. Gràcies a això, he preparat la ruta tenint en compte els llocs que no ens podíem perdre. No hi són tots. Confio en la teva capacitat de deixar-te sorprendre, de perdre't i de tornar a ser la Gina que vaig conèixer ja fa més de trenta anys.

A la capsa trobaràs un quadern de viatge. No és ben bé com l'havia pensat. He hagut d'adaptar-lo a les circumstàncies. Hi ha vuit apartats, un per cada destí del viatge. Al principi de cadascun he escrit la data, d'on sortiràs i on arribaràs, el transport que hauràs d'utilitzar i la durada del trajecte, la distància en quilòmetres i el nom i l'adreça de l'hotel que he reservat. Recorda que estan tots pagats! Ah, i també hi he inclòs les estacions de tren, les oficines de lloguer de vehicles i els ports d'on surten els vaixells.

Al final de cada secció hi ha prou pàgines en blanc perquè hi escriguis el que hakis fet durant el dia, els

llocs visitats, el que t'hagi sorprès, el que no t'hagi agradat, alguna curiositat, si has conegut algú, un menjar nou que hagi tastat, una expressió que hagi après i espai per enganxar una o dos fotografies. Sí, ho has llegit bé, una o dos, no més. Hauràs d'aprendre a triar. *Feel free* per afegir-hi qualsevol altra cosa que et vingui de gust: un tiquet, una entrada... tu mateixa. També hi tindràs espai per dibuixar.

No compta la quantitat ni la qualitat del que hi escrivis, el que compta és que ho facis.

Estaria bé que no t'anticipessis molt a fullejar-lo. Entenc que necessitis saber que hi són totes les dades que t'he dit. Respira, Gina!

També t'he posat una càmera Polaroid. Te'n recordes, del que havíem rigut amb aquelles fotografies en què només teníem una oportunitat per intentar sortir espantats? Mai ho aconseguíem. Això sí, de mal fargades, despentinades i la major part de les vegades abraçades i partint-nos de riure, en teníem una bona col·lecció.

La càmera ve amb un carret de setze fotografies. Te n'he posat dos més. Fes números. N'has de tenir de sobres. Sigues selectiva a l'hora de disparar. Es tracta d'immortalitzar el que de veritat t'impacti o t'agradi. Sempre pots comprar-ne, però estaria bé que no ho fessis.

Tens un parell de rotlles de cinta adhesiva de coloraines. Vaig triar les que em va semblar que en portaven més. Donaran alegria al blanc de les pàgines, i podràs enganxar i desenganxar a voluntat.

També hi ha un estoig petit amb els teus bolígrafs, llapis i retoladors preferits. Una goma d'esborrar i una maquineta de fer punta.

Una cartereta amb dos mil tres-centes corones noruegues. Venen a ser uns dos-cents euros.

La guia de Noruega de la *Lonely Planet*.

I, per acabar, un paquet de cartes. En tens una per cada destí. No les obris abans. M'ho has de prometre! Ho sabràs perquè al sobre hi he posat la data, el lloc on l'has d'obrir i el moment idoni per fer-ho. Ja em diràs si reconeixes la llaçada amb què les he lligat.

Gina, creu-me si et dic que preparar això m'ha fet sentir viva, amb il·lusió, tot i la incertesa del meu futur.

Quan em van diagnosticar la malaltia el món em va caure a sobre. Vaig pensar molt en tu, en el programa «Avui per tu, demà per mi» que duus a terme amb els teus pacients. Vaig pensar a trucar-te, explicar-t'ho i, sent egoista, a demanar-te que m'acompanyessis en aquest procés. Però hauria estat injust.

El que hagi de ser, serà. Ho passarem juntes, però d'una altra manera. I sigui com sigui, estic convençuda que totes dos en sortirem reforçades.

Toca escriure el final. Gina, això no és un comiat. Tingues fe i desitja amb totes les teves forces que les coses surtin bé.

Si pogués et faria una abraçada de més de sis segons. Compta'ls i tracta de sentir-la.

Nora

La Gina va doblegar la carta i la va ficar dins el sobre.

A la capsa, va anar trobant cadascuna de les coses que la Nora havia anomenat. No hi faltava res.

Va obrir el quadern i el va fullejar com qui fulleja una revista, però a l'inrevés, de la darrera a la primera pàgina.

La càmera Polaroid era moderna, de color blanc. Diferent de la que tenia ella del seu pare, però amb el mateix sistema.

No va ser capaç d'interpretar si els colors de la cinta adhesiva eren tan bonics i alegres com la Nora havia dit. L'estoig tenia el contingut exacte.

La llaçada del paquet de cartes era de quadres de Vichy grocs i blancs. De fet, era el cinturó d'un vestit que s'havien comprat un estiu a les Illes. L'Audrey Hepburn i altres actrius de la mateixa època els havien posat de moda. Rosa, blau, vermell, negre, tots combinats amb el blanc. Pantalons, faldilles, bruses, tops i biquinis. Elles van voler un vestit. Totes dos iguals, com si fossin germanes. Encara el conservava.

A mesura que havia anat buidant la capsa, la sensació que tot allò sí que era real havia anat creixent. Ara n'estava convençuda. Ningú, ni la Nora, no s'hauria pres totes aquelles molèsties si no fos així. A més, hauria estat una broma de molt mal gust.

Va recollir les coses que havia anat deixant sobre el sofà i les va ficar a la motxilla. Feia unes setmanes, la Nora li havia enviat un correu electrònic amb les targetes d'embarcament per al vol que tenien l'endemà a Oslo, la confirmació del bitllet de tren, del vaixell, del lloguer dels vehicles i de tots els hotels que, ara entenia per què, s'havia assegurat de deixar pagats. L'excusa havia estat que d'aquesta manera aconseguien millor preu. Un altre motiu de pes perquè no es pogués fer enrere. La Gina no suportava malgastar

els diners, però ara mateix ho donaria tot per ben perdut per tal d'estar al costat de la seva amiga.

Va imprimir els documents que va considerar necessaris i també els va ficar a la motxilla. Al final aniria més plena del que havia previst.

Era massa d'hora per anar-se'n al llit. Qui podria dormir després d'una notícia com aquella? Estava trasbalsada. Encara contemplava la possibilitat de no marxar. Per què havia de fer el que li demanava la Nora? Sí, era la seva millor amiga i qui sap si la seva darrera voluntat. Raó de més per fer cas del sentit comú i començar a investigar on podria estar ingressada. Li portaria més temps si no era a Barcelona, i més encara si es trobava en alguna altra ciutat d'Europa, però això no seria cap impediment.

El sentit comú, que de vegades li'n sobrava, li deia que ho fes. Però el cor, i tot allò que havia percebut mentre llegia la carta, el record de la seva amiga i respectar la seva petició, també tenien el seu pes.

No podia trucar a ningú. Ni parlar-ne. Tenia un problema i estava lligada de mans i peus. Allò, però, no era un problema. Allò tenia un altre nom.

Molts dels seus pacients havien sobreviscut a la malaltia. N'hi havia que no l'havien superat i d'altres seguien lluitant per sortir-se'n, però cap d'aquells nens no havia abandonat. No estaven sols. Tenien els pares, els germans, els amics que els visitaven, i la tenien a ella. La Nora no tenia a ningú. Ella, que havia estat al seu costat per ajudar-la a sortir del pou feia anys, ara estava sola.

Se li feia costa amunt, però havia de prendre una decisió i ser-ne conseqüent.

El portàtil encara estava obert, sobre la taula del menjador. El va agafar, va seure al sofà i se'l va posar a la falda. Va clicar la icona de les fotos i van aparèixer per ordre un munt d'àlbums. La seva dèria per l'ordre li havia fet eliminar les fotografies repetides, les que no li agradaven i les que ella deia que no hi sortia bé. La *National Geographic* hauria trobat en aquells àlbums un bon fons fotogràfic. Dels amics i de la família també en tenia una bona col·lecció. Les dels anys en què encara no existia la fotografia digital les guardava en una capsa metàl·lica. Algunes les havia escanejat. Per sort, quan va decidir canviar-se el portàtil, no feia ni un any, es va quedar el de 128 GB. No se'n va penedir, de la diferència de preu.

Va anar obrint carpetes on sabia que trobaria fotos de la Nora i d'ella. Els records de més de trenta anys enrere la van superar. Les llàgrimes no li deixaven veure amb claredat imatges que difícilment oblidaria. Ho acabava de decidir. Demà, com estava previst, agafaria el vol cap a Oslo. El que passés a partir d'aquí ja s'aniria veient.

Creia en el destí, encara que no sempre fos just, i en allò que depenia d'un mateix.

Barcelona – Oslo

(59°54'48"N 10°44'20"E)

Es va despertar d'un sobresalt amb el so del monitor, que cap metge no volia sentir, clavat al cervell. Havia somniat amb la Nora. La veia a l'UCI, amb la mascareta d'oxigen per ajudar-la a respirar; connectada al monitor que li controlava les constants vitals; una via intravenosa per administrar-li la medicació; el cap embenat... S'hi havia acostat, li havia agafat la mà i li havia parlat. En qüestió de segons la Nora havia començat a convulsar i havia fet una parada cardíaca.

Una nit dolenta. Com moltes de les que havia passat en els darrers anys arran d'aquell dia fatídic.

El vol de Barcelona a Oslo sortia a les onze i deu minuts.

La ciutat s'anava despertant de mica en mica. Als carrers de Gràcia, tot i ser d'hora, ja començava a haver-hi moviment. Caminava per inèrcia, deixant-se portar. Faltaven cinc minuts per a dos quarts de set quan va fer mitja volta i va enfilarse passeig de Gràcia amunt. Es feia estrany veure el carrer sense turistes, càmeres en mà, fotografiant tot el que veien en un intent d'immortalitzar el més mínim detall.

Les persianes abaixades dels comerços més exclusius de Barcelona no donaven opció, a clients de na-

cionalitats molt diverses, a fer cua per poder-hi entrar i adquirir el darrer article que alguna *celebrity* havia posat de moda.

Gran de Gràcia li donava el bon dia. Repartidors que descarreguen gènere, les dependents del forn que acaben de col·locar el pa i la brioxeria per tenir-ho tot a punt abans d'obrir... Fins i tot al gimnàs que hi ha abans d'arribar al carrer Luis Antúnez ja s'hi podien veure els socis més matiners amb ganes de fer la primera suada del dia.

Va girar a la dreta pel carrer Sant Domènec. Dos travessies sense trobar-se ningú i ja va ser a casa.

Va treure un kiwi de la nevera, el pa de sègol i el formatge. Avui sí, la cafetera semblava haver-se aliat amb la Gina i estar decidida, com ella, a fer front a un nou repte amb valor i optimisme. Només li va caldre prémer una vegada el botó, perquè aquella màquina, amb qui cada matí compartia confidències silencioses, perforés la càpsula Stockholm Lungo d'intensitat vuit i despregués una aroma irresistible que li despertava més d'un sentit.

Va marcar el número de telèfon de la companyia de taxis i els va comunicar el punt de recollida. Deu minuts i el conductor estaria allí.

Amb la motxilla a l'esquena i la Delsey, que no pesava més de sis quilos, va sortir de casa decidida a emprendre un nou viatge.

La terminal 2 li portava bons records. Semblava aturada en el temps i que la seva rival, la 1, no l'hagués deixat evolucionar. En realitat era una mica així. Les botigues havien anat tancant, al contrari que els establiments de restauració. N'hi havia per

donar i per vendre. Li agradava tafanejar la premsa internacional i els llibres del quiosc de la cadena Relay. De vegades, només de vegades, es comprava una revista per llegir a l'avió. Si ho feia, era de viatges, la *National Geographic* o la francesa *Côté Ouest*. Durant anys va ser-ne una lectora habitual. Ara només la comprava molt de tant en tant. Aquell dia no va ser el cas. Portava prou lectura i els deures de la Nora.

Després de facturar l'equipatge i fer un tomb per l'aeroport, va mirar si al panell informatiu s'anunciava el seu vol. Encara era massa aviat. Un cafè no li aniria malament. No tenia ni idea de com serien de bons a Noruega, però n'estava assabentada del preu.

Tenia el dubte de si la Nora hauria estat a temps d'anul·lar el seu vol. Va mirar de nou la targeta d'embarcament. El seu seient era el vuit F. Per lògica, la Nora hauria de tenir el vuit E.

L'avió es va enlairar a l'hora prevista: sense retard. Cap passatger no va ocupar els altres dos seients de la fila. Hauria pogut triar. El seu era el de la finestra. Millor impossible. Tres hores i vint-i-cinc minuts de vol donaven per a molt. Fer una becaïna, fullejar la guia de la *Lonely Planet* que la Nora havia ficat a la capsa i, per descomptat, mirar per la finestra.

Tot i les vegades que havia volat i que ho seguia fent, ara més per feina, el fet de veure els núvols per sota li produïa una sensació de llibertat total, de no estar lligada a res.

Va obrir la motxilla per treure del paquet la primera carta de la Nora. Al sobre s'hi podia llegir:

Divendres, 20 de setembre

Barcelona – Oslo
Obre'l durant el vol

La Nora, coneixent la Gina, havia pres la precaució de deixar el sobre obert. Sabia que no el voldria estripar i que a l'avió difícilment tindria algun estri que li permetés obrir-lo sense destrossar-lo.

Hola, Gina,

Espero que mentre llegeixis això estiguis volant cap a Oslo.

Deus estar cansada. M'imagino la nit que t'he fet passar. Però vam prendre un compromís. El recordes? A les verdes i a les madures. Tant si la salut ens acompanya com si estem ben fotudes, ens cuidarem l'una a l'altra mentre puguem.

«Coi de Nora! Com m'ho empasso ara, això?» La Gina va respirar fondo i va seguir llegint.

No t'ho dic per consolar-te, però jo estaria igual o pitjor que tu. Sí, no en tinguis cap dubte. Sempre has estat la més forta de totes dos.

Això va de sentiments, d'emocions, d'experiències, de secrets, de vivències, de tot allò que hem fet i no ens hem dit. Del que no hem pogut o no hem volgut compartir.

No ho sabem tot l'una de l'altra. Potser deus pensar que no cal. Hi estic d'acord. Però hi ha coses que no es poden amagar. Més que mai estic convençuda que hi ha coses, Gina, que no s'han d'amagar. No entre nosaltres.

Però tot al seu temps. Ara estàs iniciant el nostre viatge i no em puc estar de donar-te les primeres indicacions.

Quan arribis a l'aeroport has d'agafar el Fly to Get. És un tren d'alta velocitat (Airport Express Train) que va directe a l'estació central d'Oslo. Surt cada deu minuts i el trajecte dura entre dinou i vint-i-dos minuts. Podràs pagar, gairebé a tot arreu, amb targeta de crèdit. Jo reservaria l'efectiu per als casos en què no sigui així, o per imports petits.

L'hotel és a quinze minuts caminant de l'estació. Segur que hi voldràs anar a peu. Espero que el barri estigui bé. L'esmorzar està inclòs i és bufet. Posaria la mà al foc —i segur que encertaria— en el que estàs pensant, ha, ha, ha. No abuis del cafè, si us plau, el teu estómac t'ho agrairà.

Ja saps que els nòrdics sopen d'hora, però en tractar-se d'un lloc turístic, no crec que tinguis problema per trobar un restaurant amb horaris més mediterranis.

Com que no t'agraden les visites guiades ni les atraccions turístiques, no et faré cap suggeriment del que no t'hauries de perdre. Confio en el teu instint. Sempre podràs anar a l'oficina de turisme o consultar la guia.

Ah, i recorda't d'agafar la Polaroid. Màxim dos fotografies per dia!

Una abraçada de les nostres.

Nora

Si no fos perquè la Nora probablement estaria lluitant per sortir-se'n, de qui sap quina malaltia, la Gina

diria que la seva millor amiga era més feliç que mai. I després li deia que ella era la forta. «Au, val, com si la Nora no hagués fet front a situacions difícils.»

—Segur que vas tenir algun avantpassat mariner —li deia la Gina, per burxar-la—. Per això en saps tant, de trampejar temporals.

—Mariner? Sí, mariner de secà. I tu què? Com a mínim els teus devien ser vikings.

—Vikings? Ho dius perquè en faig la pinta?

—Els ulls encara podrien passar, així clarets, però la resta... Ho dic més aviat perquè ets especialista a estar tan aviat a sobre de l'onada com a sota, i després, com si res no hagués passat.

—Què t'empatolles ara?

—Va, Gineta, no t'enfadis. Tant li fa d'on fossin els nostres avantpassats.

—No m'enfado, ruca, amb tu mai.

La Gina s'havia quedat endormiscada recordant converses del passat.

Tenien tantes coses en comú que si els haguessin dit que eren germanes no s'haurien sorprès. Van congeniar de seguida que es van conèixer, des d'aquell primer dia a la universitat. Però les circumstàncies, igual que les van apropar, les van allunyar. Va passar temps fins que no van tornar a parlar de viatjar juntes. La Gina esquivava el tema. L'excusa era la feina i els pacients. A més, ja viatjava prou per assistir a congressos i ponències. Quan la Nora li demanava on anava de vacances, li responia que es quedava a casa per descansar. Era una veritat a mitges.

Aquell any totes dos feien els cinquanta. La Nora no volia deixar passar l'oportunitat d'una celebració

com cal. Sabia que no seria fàcil convèncer la Gina, però li va prometre que ella s'ocuparia de tot. Organitzaria el viatge, compraria els vols, triaria els hotels, miraria què s'havia de veure i de què podien prescindir, i, quan ho tingués tot enllestit, li passaria un quadern de viatge amb la ruta i la informació. La Gina només havia de posar la data. Això sí, necessitarien tres setmanes.

Noruega havia estat un destí que, durant molt de temps, havia exercit una forta atracció en totes dos. Si no hagués estat per aquella maleïda malaltia, haurien tingut l'oportunitat de fer realitat el seu desig.

Es va despertar quan el pilot havia començat la maniobra de descens. Tots els aeroports s'assemblen. Del de Gardermoen li va cridar l'atenció l'alçària de la torre de control. Més que la del Prat. Ho comprovaria per pura curiositat.

L'equipatge no va trigar a sortir. Els vint minuts que va estar asseguda a l'Airport Express Train no van ser suficients per fer-se una idea dels paisatges noruecs. Ni de lluny eren com els que havia vist a les revistes de viatges.

Abans de sortir de l'estació va recórrer a Google Maps. L'hotel, com li havia dit la Nora, era a prop. Volia arribar com més aviat millor i deixar la maleta abans de visitar la plaça Jernbanetorget i contemplar l'escultura enorme del tigre de bronze.

El carrer Storgata estava en obres i el trànsit de vehicles, tallat. No es va endur una primera impressió

La vigília d'emprendre un viatge a Noruega, la Gina rep una carta inesperada: la seva millor amiga, la Nora, amb qui tenia previst anar de vacances, pateix una malaltia greu i no la pot acompanyar. Malgrat les difícils circumstàncies, li demana que no renunciï a fer el viatge de la seva vida i que el visqui per totes dues. Sola, guiada únicament per les cartes que la Nora li ha deixat, un quadern i una càmera Polaroid, la Gina comença una ruta per paisatges espectaculars. Entre secrets, antigues ferides i veritats que comencen a sortir a la llum, la Gina s'endinsa en un camí profund de descobriment personal. Una travessia lluminosa i commovedora que li ensenyarà a desprendre's d'un passat que la lligava i a obrir-se, de nou, a la força de l'amor i de l'amistat vertadera.

PVP 22 €

anem
EDITORS

